

Ржката все е протѣгната...

Вечеръ. По свѣтлитѣ улици на столицата хора, като вълнуващо се море, сноватъ по всички посоки.

Тамъ, въ жгъла на две улици, стои старецъ съ посърнало, почернѣло лице, съ вкоченѣло отъ студъ тѣло. Той простира къмъ всѣки проходящъ треперяща ржка, и устнитѣ му едва шепнатъ: „подарете, подарете!“

Протѣга той ржка, но никой не я вижда, никой не чува немощния му гласъ.

Минава група млади хора. Единъ отъ тѣхъ чува гласа и хвърля погледъ къмъ прострѣната ржка, но отминава заедно съ другитѣ. И вървятъ, вървятъ. А ржкатв все е протѣгната. Страдалческиятъ гласъ все се чува.

Задава се елегантно облѣченъ господинъ. Ржката пакъ е протѣгната, но бива отблъсната отъ бастона на минаващия.

Печално поглежда старецътъ. Тежка въздишка отъ гърдитѣ му се изтрѣгва, и бистри сълзи се отгърколоватъ по бледитѣ му старчески бузи...

Ржката пакъ е протѣгната!... А хората все вървятъ, вървятъ!

И. П.

